

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **J. S.**
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem AK Černého 517/13, Praha 8, PSČ 182 00

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**
se sídlem Jihlava, Žižkova 57

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2017, čj. KUJI 20528/2017,
sp. zn. OOSČ 112/2017 OOSC/53,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Městského úřadu Chotěboř (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 11. 2016, sp. zn. ODaP-220/2016-Vo, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením ustanovení § 18 odst. 4 téhož zákona. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 1.600 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a v jeho průběhu zjištěné skutečnosti a připomněl právní úpravu postupu správního orgánu dle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Uvedl, že žalobce se dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 porušením ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, neboť dne 31. 5. 2016 v 9.38 hod., v obci Vilémov – silnice II. třídy č. 345, u domu čp. 119, řídil vozidlo VW Touareg registrační značky s přívěsem registrační značky nedovolenou rychlostí, kdy v tomto místě smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h. Policií ČR DI Havlíčkův Brod mu byla naměřena rychlost jízdy 66 km/h, při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h., mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 63 km/h. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu a v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), pokuta ve výši 1.600 Kč.
3. Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí dále zabýval námitkami vznesenými zástupcem žalobce v podání došlém správnímu orgánu po lhůtě k vyjádření se k podkladům rozhodnutí dne 2. 12. 2016, jehož obsahem byly námitky vůči prováděnému měření rychlosti, návrhy na doplnění důkazů a námitky proti odmítnutí prohlídky rychloměru.
4. Dle žalovaného správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ustanovením § 3 správního řádu a zjistil v přestupkovém řízení stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad napadeného rozhodnutí s požadavky zákonnosti. Žalovaný má zato, že spáchání přestupku žalobcem bylo na základě shromážděných podkladů spolehlivě zjištěno a prokázáno. Správním orgánem I. stupně stanovenou výši a druh sankce v daném případě označil s ohledem na okolnosti spáchání přestupku a osobu žalobce za odpovídající a splňující represivní i preventivně výchovnou funkci.

II. Shrnutí žalobních bodů

5. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Jednotlivé žalobní námitky soustředil do následujících bodů:

I. Měření rychlosti

6. Žalobce uvedl, že správnímu orgánu zaslal dne 1. 12. 2016 vyjádření k podkladům rozhodnutí prvního stupně, k nimž se následně vyjádřil žalovaný. Námitky z tohoto vyjádření vztahující se k měření rychlosti dále připomněl, konkrétně, že jako porušení návodu k obsluze označil to, že při měření rychlosti byla překročena předepsaná vzdálenost měření 140 metrů (měření bylo provedeno na 274,9 m), že měření rychlosti bylo provedeno z kopce a že při měření rychlosti nebyl dodržen předepsaný nulový měřicí úhel a k tomu, že navrhoval provést návod jako důkaz, zopakovat výsledek svědka

K., proč postupoval v rozporu s návodem k obsluze, a dále vyžádání si vyjádření Českého metrologického institutu k této otázce jakožto metrologické autority. Dalšími námitkami ve zmíněném vyjádření bylo, že ze snímku z měření není zřejmé, zda se záměrný kříž nachází zcela na vozidle, což má to za následek neplatnost měření, že mohlo být změřeno jiné vozidlo, neboť záměrný kříž na výsledném snímku nemusí souhlasit s tím, kam byl zaměřen měřicí bod v průběhu měření, že měřicí paprsek mohl být v průběhu měření zaměřen do odrazových ploch, což by mělo za následek neplatnost měření a konečně, že strážníci žalobci odmítli ukázat úřední značky na rychloměru, přesto má žalobce za to, že minimálně jedna úřední značka chyběla, což by mělo za následek zánik ověření rychloměru. Jako důkaz žalobce navrhoval rychloměr ohledat.

7. V žalobě pak žalobce s jednotlivými reakcemi žalovaného na námitky uvedené ve zmíněném vyjádření polemizoval. Uvedl, že nic takového, jako nevyvratitelná fikce správnosti postupu policisty neexistuje, naopak že platí ustanovení § 3 správního řádu, podle kterého je správní orgán povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v nezbytném rozsahu. Za irrelevantní označil to, zda je určitý důkaz volně dostupný na internetu, případně, zda je s jeho obsahem navrhovatel nebo jeho zmocněnec seznámen, protože účelem dokazování není seznámit navrhovatele s obsahem důkazu, ale prokázat určité skutečnosti v konkrétním řízení. Pokud tedy žalobce zcela konkrétně namítal, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze, bylo na místě tento návod jako důkaz provést a lze jen stěží dospět k závěru, že měření rychlosti bylo provedeno v souladu s návodem, pokud nebyl proveden jako důkaz. To, že návod měl být jako důkaz proveden, dokládá dle žalobce i to, že žalovaný na jeho základě rozhodoval. Podle názoru žalobce není však rozhodné, zda byla tato námitka žalobce důvodná, ale to, že nebyla řádným způsobem vypořádána.
8. K námitce vztahující se ke vzdálenosti měření žalobce podotkl, že se zvyšující se vzdáleností se zvyšuje rovněž možnost vzniku tzv. slip effectu a že při překročení doporučené vzdálenosti měření je nezbytně nutné trvat na dalších požadavcích návodu k obsluze, jako je měření pod nulovým měřícím úhlem, a to jak vertikálním, tak horizontálním. Skutečnost, zda měření prováděli zkušení policisté, je pak irrelevantní, neboť se jedná o technické možnosti rychloměru, které nemohou policisté nijak ovlivnit. Namítl, že úvahy žalovaného neodpovídají na argumenty žalobce, že na jiný než nulový měřicí úhel nebyl rychloměr ověřen a ani certifikován, ani na argument, že v případě nedodržení nulového měřicího úhlu není měřena rychlost vozidla, ale rychlost jeho přibližování. K tomu žalobce dále namítl, že svědek K. nebyl vyslechnut k otázce, proč měřil na vzdálenost vyšší, než jakou návod k obsluze doporučuje, přičemž tím, že výslech tohoto svědka nebyl zopakován, došlo k porušení žalobcova práva dle čl. 6 odst. 3 písm. d) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. K odmítnutí ohledání rychloměru žalobce namítl, že jej nebylo možné odmítnout poukazem na téměř roční odstup, resp. pokud nebylo možné ověřit, zda na rychloměru byly či nebyly úřední značky v době změřením, nemůže to jít k tíži žalobci, protože platí zásada *in dubio pro reo*. V takovém případě proto měl správní orgán provést jiné dokazování, ze kterého by bylo možné zjistit, zda byly na rychloměru nepoškozené úřední značky, např. opakovat výslech policistů nebo si vyžádat protokol o přezkoušení rychloměru. Pokud by takové dokazování nebylo možné provést, nebo by jej žalovaný provádět nechtěl, měl vycházet z toho, že úřední značky na rychloměru nebyly, a tedy, že použitý rychloměr nebyl v okamžiku měření ověřen.

9. Žalobce má zato, že úvahy žalovaného nevypořádaly jeho námitky, neboť se jednalo o úvahy nepřezkoumatelné, případně nesprávné. Z toho vyplývá, že vina žalobce nebyla prokázána, nebo ve věci zůstala pochybnost o tom, zda provedené měření rychlosti bylo provedeno předepsaným způsobem a zda naměřená rychlost odpovídá rychlosti skutečné, resp. zda bylo měření provedeno ověřeným měřidlem.
10. Dle žalobce se pak žalovaný vůbec nezabýval námitkami týkajícími se zaměření měřícího paprsku do odrazových ploch a toho, že mohlo být změřeno jiné vozidlo. Žalovaný rovněž nijak nevypořádal důkazní návrhy certifikátem k použitému rychloměru, videozáznamem z průběhu měření a vyžádáním si vyjádření Českého metrologického institutu. Jedná se tedy o opomenuté důkazy.
11. Dále žalobce namítl, že z rozhodnutí orgánu I. stupně není zřejmé, proč od naměřené rychlosti odečetl (jen) 3 km/h. Buď se jedná o postup, který má právní nebo technický základ. V takovém případě by však měl být takový postup odůvodněn, jinak je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Pokud takový postup základ nemá, jedná se o libovůli správního orgánu.
12. Závěrem žalobce poukázal na to, že o přesnosti použitého rychloměru existuje důvodná pochybnost i v případě, že je rychloměr použit v souladu s návodem k obsluze. V tomto směru poukázal na to, že např. redaktoři BBC nebo Daily Mail bylo opakovaně prokázáno, že laserové rychloměry nejsou schopny vyhodnotit situaci, kdy se měřící bod v průběhu měření pohybuje po povrchu nestejnorodého objektu (jakým je např. automobil), což má za určitých podmínek za následek změření vyšší než skutečné rychlosti. Nedodržení předepsané vzdálenosti měření a úhlu měření zvyšuje riziko tzv. slip effectu a v daném případě dle žalobce tento jev nastal.

II. Další námitky

13. Žalobce namítl, že došlo k porušení § 37 odst. 3 správního řádu, neboť ačkoliv žalobce podal odvolání, které trpělo vadami, neboť neobsahovalo odvolací důvody, nebyl žalobce správními orgány vyzván, aby tuto vadu podání odstranil. V důsledku tak došlo k situaci, kdy žalobce nedoplnil odvolací důvody, čímž nepochybně došlo ke zkrácení jeho práv.
14. Dále namítl nepřezkoumatelnost výroku rozhodnutí orgánu I. stupně pro nesrozumitelnost, neboť ve výroku je toliko uvedeno, že k přestupku mělo dojít u domu č. 119 v obci Vilémov na silnici č. II/345, není však uvedeno, v jakém směru měl žalobce jet. To je dle žalobce zásadní údaj, neboť s ohledem na vágnost spojení „u domu č. 119“ není zřejmé, v jaké vzdálenosti od tohoto dojmu mělo k přestupku dojít. Ze spisu přitom vyplývá, že ke změření došlo právě 274,9 m od domu č. 119. Žalobce proto namítá, že jelikož není z výroku zřejmé, v jakém směru mělo k přestupku dojít, nelze z výroku dovodit, zda k přestupku došlo v obci, protože již 40 m od domu č. 119 ve směru na Golčův Jeníkov se nachází hranice obce, neboť se zde již nejedná o zastavěné území a lze dovodit, že „u domu č. 119“ se nachází též místo, kde neplatí rychlostní limit pro obec dle § 18 odst. 4 silničního zákona, tj. 50 km/h (nachází se zde mimo jiné též místní úprava na 70 km/h). V tom lze shledávat nepřezkoumatelnost výroku rozhodnutí prvního stupně pro nesrozumitelnost.
15. Žalobce označil úvahy správního orgánu o nedbalostním zavinění za zmatečné. Dle jeho názoru se měl správní orgán zabývat tím, zda žalobce měl a mohl vědět, jaká platí

v daném místě rychlost, a zda měl a mohl vědět, jakou rychlostí jede. Tímto se správní orgán nezabýval, jeho závěr o zavinění je tak nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

III. Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci

16. Žalobce v závěru žaloby vyjádřil nesouhlas s tím, aby rozhodnutí v této věci bylo publikováno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, který by zasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce. Žalobce dodal, že v případě nerespektování této žádosti se obrátí v této věci na Ministerstvo spravedlnosti České republiky, Úřad pro ochranu osobních údajů a soud. Má zato, že příslušná ustanovení kancelářského a spisového řádu Nejvyššího správního soudu vztahující se ke zveřejňování jména, příjmení a sídla právních zástupců účastníků soudního řízení a publikace rozhodnutí nemají oporu v zákoně.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

17. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. V reakci na žalobní námitky poukázal na svědecké výpovědi zasahujících policistů, kteří řádně objasnili průběh měření, přičemž svými výpověďmi potvrdili, že měření rychlosti bylo prováděno v souladu s návodem k obsluze. Uvedl, že námitku nedoložení návodu k obsluze jako důkazu vypořádal v odůvodnění rozhodnutí a stejně tak námitka neprovedení opětovné svědecké výpovědi svědka K. Tento svědek byl v dané věci řádně vyslechnut a zmocněnec žalobce mu mohl klást při ústním jednání otázky. Jeho opětovná svědecká výpověď by do věci nepřinesla nic nového.
18. Žalovaný dále uvedl, že provedení důkazu ohledáním věci - rychloměru je ze strany zástupce žalobce ing. Jaroše uplatňováno v každém řízení, kde vystupuje jako zástupce obviněných. Přitom z hlediska časového odstupu je zcela jasné, že provedení tohoto důkazu s téměř ročním odstupem by bylo zcela zbytečné a postrádalo by jakýkoliv smysl. Námitku porušení § 37 odst. 3 správního řádu označil za nedůvodnou, neboť zástupce žalobce byl správním orgánem I. stupně řádně vyzván k doplnění odvolání, což ve stanovené lhůtě nesplnil. K výroku rozhodnutí poznamenal, že je v něm uvedeno přesné místo měření, včetně označení domu, naproti kterému policisté měření prováděli, blíže pak věc správní orgán I. stupně rozvedl v odůvodnění svého rozhodnutí. Žalovaný dodal, že měření rychlosti bylo prováděno v obci, kde platí v obou jízdních pružích nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/h, námitka žalobce o tom, že v druhém jízdním pruhu je povolena rychlost jízdy 70 km/h je nepodložená a ryze účelová.

IV. Jednání soudu

19. Jednání před soudem dne 14. 2. 2019 se za stranu žalující nezúčastnil nikdo, žalovaný se z jednání omluvil.

V. Posouzení věci krajským soudem

20. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Po prostudování předloženého správního spisu a projednání věci při nařízeném jednání dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

21. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně na základě oznámení přestupku vyhotoveného dne 22. 6. 2016, čj. KRPJ-61029/PŘ-2016-161606, a spisového materiálu o přestupku včetně fotodokumentace přestupku, který mu postoupila Policie ČR, Krajské ředitelství kraje Vysočina, územní odbor Havlíčkův Brod, dopravní inspektorát, vyhotovil dne 25. 7. 2016 rozhodnutí o přestupku v příkazním řízení. Proti příkazu podal žalobce odpor. Proto následně správní orgán I. stupně pokračoval ve správním řízení a žalobce předvolal k ústnímu jednání na den 2. 11. 2016. K tomuto ústnímu jednání předvolal i svědky, tj. předmětnou silniční kontrolu provádějící policisty. Jednání se v uvedený den uskutečnilo za přítomnosti zástupce žalobce a byly při něm vyslechnuty předvolaní svědci, kterým přítomný zástupce žalobce měl možnost a také kladl otázky. Současně byl zástupce žalobce ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu seznámen s podklady pro rozhodnutí, k čemuž uvedl, že se k nim vyjádří ve lhůtě 10 dnů. V uvedené lhůtě zástupce žalobce žádné vyjádření nezaslal, proto správní orgán I. stupně vydal dne 28. 11. 2016 rozhodnutí sp. zn. ODaP-220/2016-Vo, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 ve spojení s ustanovením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že dne 31. 5. 2016 v 9.38 hod., v obci Vilémov – silnice II. třídy č. 345, u domu čp. 119, mu byla při řízení motorového vozidla registrační značky s přívěsem registrační značky v místě, kde smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h rychlost, naměřena rychlost jízdy 66 km/h, tj. po odečtení možné odchylky měřicího zařízení rychlost jízdy 63 km/h. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 1.600 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno fikcí.
22. Následně dne 2. 12. 2016 došlo správnímu orgánu vyjádření (nedatováno) zástupce žalobce k věci. Proti rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání (opět nedatováno), které došlo správnímu orgánu dne 27. 12. 2016, v němž žádal zaslání kopií listin ze správního spisu a žádal, aby byl odvolacím orgánem před vydáním rozhodnutí vyrozuměn o tom, kdo bude ve věci rozhodovat a že odvolání doplní v zákonné lhůtě. Ani na výzvu správního orgánu k doplnění odvolání ze dne 9. 1. 2017 (doručenou fikcí) pak zástupce žalobce odvolání nedoplnil.
23. Odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí následně žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.
24. Součástí správního spisu je mimo jiné i Ověřovací list č. 8012-OL-70182-15 ze dne 9. 7. 2015 o provedené kalibraci měřicího zařízení MicroDigiCam LTI, který byl jako stanovené měřidlo ověřen a bylo jej proto možno používat k měření rychlosti silničních vozidel.
25. Úvodem je nutno uvést, že žalobce v souvislosti s některými žalobními námitkami (zejména týkajícími se měření rychlosti, výroku rozhodnutí a úvah správního orgánu o zavinění) namítl i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Krajský soud se proto nejprve zabýval touto otázkou.
26. Nutno konstatovat, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztahovat jej i na případy,

kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Jak již také bylo již opakovaně judikováno, správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí.

27. Krajský soud v daném případě neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí trpělo vadami zakládajícími jeho nepřezkoumatelnost. Důvody, které žalovaného vedly k jeho závěrům, jsou z odůvodnění napadeného rozhodnutí seznatelné. Žalovaný, resp. před ním i orgán I. stupně, vylíčil konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřel, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení věci, a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl.
28. V prvním okruhu žalobních námitek žalobce vznesl námitky proti provedení měření rychlosti a proti tomu, jakým způsobem se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí s jeho námitkami ohledně správného postupu při měření vypořádal.
29. Předně je nutno zopakovat, že překročení nejvyšší povolené rychlosti o 16 km/h (resp. o 13 km/h) bylo žalobci prokázáno záznamem z rychloměru, který obsluhovali vyškolení dopravní policisté. Na snímku z rychloměru je zaznamenáno vozidlo včetně jeho registrační značky, která je dobře čitelná. Z oznámení přestupku sepsaného na místě dne 31. 5. 2016 založeného ve správním spise vyplývá, že zasahující policisté jednali přímo se žalobcem jakožto řidičem vozidla. Ten v daný okamžik nevznesl žádné pochybnosti ve vztahu k měřicímu zařízení, záznam podepsal a uvedl pouze to, že s přestupkem nesouhlasí a že jel předpisově.
30. V této souvislosti je třeba poukázat i na skutečnost, že žalobce, resp. jeho zástupce, v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně, tj. zejména v průběhu ústního jednání dne 2. 11. 2016 neuplatnil žádné výhrady vůči správním orgánem shromážděným podkladům a skutkovým zjištěním, a to ani k otázce samotného měření rychlosti, přičemž svědkům (předvolaným policistům) měl možnost a také kladl otázky týkající se provádění silniční kontroly, ty mu byly zodpovězeny, zástupce žalobce dále provedení dalších důkazů nenavrhl. Učinil tak až dodatečně ve vyjádření došlém správnímu orgánu I. stupně po lhůtě k vyjádření se k podkladům rozhodnutí dne 2. 12. 2016, tj. po vydání jeho rozhodnutí ve věci dne 28. 11. 2016. Následně v odvolání proti tomuto rozhodnutí žádné výhrady nevznesl. Za této situace správní orgány nepochybily, když dospěly k závěru, že skutkový stav byl prokázán dostatečně a že by bylo provedení dalších důkazů (i navrhovaných následně ve zmíněném vyjádření) nadbytečné. K tomu krajský soud dodává, že správní orgán I. stupně v rozhodnutí o přestupku zřetelně uvedl, na základě jakých podkladů má zato, že je přestupek dostatečně zadokumentován, zjištěn a spolehlivě prokázán (str. 2 a 3 rozhodnutí), následně se pak žalovaný na straně 3 a 4 žalobou napadeného rozhodnutí stručně zabýval námitkami obsaženými v předmětném vyjádření žalobce, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí srozumitelně vyplývá, že z důvodu provedení svědeckých výpovědí zasahujících policistů považoval další dokazování ohledně měření za nadbytečné. Byť žalovaný v rozhodnutí výslovně nezmnínil všechny žalobcem v předmětném vyjádření navržené důkazy, je z jeho kontextu

zcela zřejmé, proč považoval provedení dalších důkazů za nadbytečné. Nejedná se tedy o tzv. opomenuté důkazy.

31. Není tak pravdou, že by správní orgány pominuly žalobcem navržené důkazy a že tak došlo k porušení práva žalobce dle čl. 6 odst. 3 písm. d) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Žalobcem zmiňované právo obviněného nelze vykládat tak, že musí být vyhověno každému jeho návrhu na provedení důkazu. Dospěly-li správní orgány k názoru, že spáchání skutku je bez pochybností prokázáno, a tudíž neshledaly důvod v dokazování nadále pokračovat, nejsou povinny provádět nadbytečné důkazy jen proto, aby tím vyhověly všem návrhům účastníků řízení. Správní orgán je při zjišťování skutkového stavu vázán zásadou materiální pravdy, zakotvené v ustanovení § 3 správního řádu, kdy platí, že nevyplývá-li ze zákona (tedy ze správního řádu nebo z jiného zákona) něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný k tomu, aby byl úkon správního orgánu v souladu s požadavky obsaženými v § 2 správního řádu, tedy se zásadami legality, zákazu zneužití pravomoci a správní úvahy, proporcionality a ochrany dobré víry, ochrany veřejného zájmu, nestranného přístupu a zásadou legitimního očekávání. Ani takto formulovaná zásada materiální pravdy samozřejmě nezabavuje správní orgán povinnosti stanovené v ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu, tedy opatřovat z úřední povinnosti podklady pro rozhodnutí, zjišťovat všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Současně je však třeba konstatovat, že zmíněná zásada materiální pravdy tak, jak je definována v ustanovení § 3 správního řádu, je korigována i zásadou procesní ekonomie, dle které by mělo být řízení vedeno co nejúčelněji, nejrychleji, nejjednodušeji a nejlevněji, tedy efektivně. Prováděním nadbytečných důkazů by se tak správní orgány dostaly do rozporu právě se zásadou procesní ekonomie.
32. Za situace, kdy je z fotodokumentace zřejmé, o jaké vozidlo se jedná, je jednoznačně čitelná jeho registrační značka, přičemž při jeho zachycení na obrazový záznam nebyla mezi rychloměrem a vozidlem žádná překážka (ani jiné vozidlo) a současně byli vyslechnuti silniční kontrolu provádějící policisté, neměl správní orgán I. stupně důvod mít jakékoliv pochybnosti o kvalitě a objektivitě měření, a to ani tehdy, pokud nezařadil mezi podklady pro rozhodnutí návod k obsluze měřicího zařízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2015, čj. 2 As 202/2014-50). Z listin nacházejících se ve spise, z úředních záznamů Policie České republiky a z výsledku policistů jako svědků plyne, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení. Ačkoliv je nutné přesné zjištění naměřené rychlosti z důvodu právní kvalifikace, na případné limity rychloměru či drobné změny měřicího vozidla dopadá odchylka, která poskytuje dostatek prostoru pro eliminaci případných negativních vlivů na průběh řízení.
33. Krajský soud při jednání pristoupil k ověření některých skutkových otázek a doplnil dokazování o žalobcem požadovaný návod k obsluze rychloměru, tj. manuál uživatele rychloměru MicroDigiCam, a dále pak o vyjádření společnosti ATS-Telcom PRAHA, a. s., dovozce laserového rychloměru MicroDigiCam, k některým technickým otázkám souvisejícím s měřením rychlosti tímto rychloměrem, které si soud vyžádal při řešení již dříve souzené obdobné věci.

34. Z návodu k obsluze rychloměru MicroDigiCam vyplývá, že je zcela lichá žalobcová argumentace, že je porušením návodu k obsluze překročení předepsané vzdálenosti měření 140 metrů (měření bylo provedeno na 274,9 m), měření rychlosti z kopce a nedodržení předepsaného nulového měřicího úhlu. Návod k obsluze totiž stanoví měřicí rozsah 25 – 400 m a pouze jako rozsah optimální uvádí rozsah 50 – 140 m. Není tedy vůbec pravdou, že byla překročena předepsaná vzdálenost měření. Rovněž tak není pravdou, že by návod k obsluze předepisoval nulový měřicí úhel nebo že by vyžadoval měření rychlosti na zcela rovném terénu. Otázkou vzdálenosti měření, nulového měřicího úhlu a vzniku tzv. slip effectu se pak podrobně zabývalo i vyjádření společnosti ATS-Telcom PRAHA, a. s. (viz níže).
35. Ve vyjádření ze dne 12. 4. 2017 uvedla společnost ATS-Telcom PRAHA, a. s., ke vzdálenosti pro měření, že *„laser je schválen pro měření od 25 do 400 m. Laserové rychloměry MicroDigiCam LTI překračují požadavky našich předpisů na přesnost. Překročení povolené vzdálenosti nemá na výsledek měření žádný vliv. V technické dokumentaci k měřicí laserové hlavici UltraLyte LR, která je použita v rychloměru MicroDigiCam se uvádí měřicí rozsah do 1200m s přesností $\pm 2\text{km/h}$ v celém rozsahu měření.“*
36. K problematice umístění záměrného kříže tento dovozce rychloměru uvedl, že *„skutečnost, že na fotografii není přímo na vozidle, neovlivňuje výsledek měření. Jedná se nejspíš o závadu, která se občas může objevit na tomto typu zařízení. Pokud se vychýlí objektiv, pak můžeme zaznamenat posun záměrného kříže na fotodokumentaci. Avšak kvalita fotodokumentace nemá vůbec žádný vliv na výsledek měření. Seřízení laserové hlavičky samotné (v manuálu popisované jako sousost) je velice stabilní a lze konstatovat, že pokud byl v průběhu měření záměrný bod na vozidle, patří naměřená hodnota právě k tomuto vozidlu. Navíc je potřeba uvážit i vliv divergence svazku laserových paprsků. Ta se projevuje obzvlášť při měření na větší vzdálenosti. Divergence je 30 cm na každých 100 m. Ve vzdálenosti 400 m je tedy průměr svazku 120 cm.“*
37. K otázce tzv. slip effectu je ve vyjádření uvedeno, že *„laserový rychloměr MicroDigiCam LTI ve verzi pro Českou republiku obsahuje ve svém firmware algoritmus „error trapping“, který jej potlačuje. Aby se „slip effect“ projevil, muselo by být vozidlo měřeno z boku. Z praxe vyplývá, že pokud se při měření samotném laserový měřič pohybuje, objevuje se chyba E03 – nestabilní zaměření cíle. Tato chyba se objevuje i v případě, pokud se z jednoho auta přejde svazkem paprsků na druhé auto, nějaký jiný předmět nebo na silnici. Pokud se jakákoli taková chyba vyskytne, měření je přerušeno a výsledky se neukládají.“*
38. K měřicímu úhlu mezi osou pohybu vozidla a laserovým paprskem dovozce uvedl, že *„nulový měřicí úhel je možný pouze v případě, kdy bude měřicí laser stát přímo proti jedoucímu vozidlu, což není prakticky reálné. V manuálu však není uvedeno, že by se muselo měřit s nulovým měřicím úhlem. Naopak se počítá s nenulovým měřicím úhlem, proto je v manuálu popsán jev „cosinus efekt“. Tento efekt nepatrně ovlivňuje naměřenou hodnotu tak, že vždy nepatrně snižuje naměřenou hodnotu oproti rychlosti skutečné, což znamená, že vliv tohoto úhlu je vždy ve prospěch řidiče měřeného vozidla.“*
39. Z uvedeného vyjádření společnosti ATS-Telcom PRAHA, a. s., lze dovodit a k žalobcovým výhradám týkajícím se provedení měření, že v daném případě k tzv. slip effectu nedošlo. Nejen, že vozidlo nebylo měřeno z boku, jak je zřejmé z fotografie založené ve správním spise, neobjevilo se však ani chybové hlášení o nestabilním zaměření cíle, neboť v takovém případě by se měření přerušilo a výsledky by se

neuložily. Pokud současně žalobce namítal, že nebylo měřeno pod nulovým měřícím úhlem, k měřicímu úhlu mezi osou pohybu vozidla a laserovým paprskem i dovozce uvedl, že v manuálu není uvedeno, že by se muselo měřit s nulovým měřícím úhlem. Naopak se počítá s nenulovým měřícím úhlem, proto je v manuálu popsán jev „cosinus efekt“, který vždy nepatrně snižuje naměřenou hodnotu oproti rychlosti skutečné, což je tedy vždy ve prospěch měřeného vozidla (viz rovněž návod k obsluze – vysvětlení tohoto jevu). Pokud jde o záměrný kříž, z pořízené fotografie je zřejmé, že leží zcela na pravé části vozidla (z pohledu řidiče), ale i kdyby ležel na měřeném vozidle jen z části, ani tato skutečnost by (jak vyplývá rovněž z předmětného vyjádření) výsledek měření neovlivnila. Při uvážení vlivu rozptylu svazku laserových paprsků, by totiž nebylo vzhledem k umístění záměrného kříže pochyb o tom, že změřeno bylo právě vozidlo zachycené na fotografii. Navíc se v blízkosti nevyskytovalo žádné jiné vozidlo, proto ani nemohlo být změřeno jiné vozidlo, jak žalobce také namítal. Konečně žalobcova námitka, že měřící paprsek mohl být v průběhu měření zaměřen do odrazových ploch je čistě obecná a zcela hypotetická. K tomu lze dále dodat, že žalobcem zmiňované vyjádření ČMI ze dne 27. 11. 2015 k jeho vyjádření přiloženo (přestože to uváděl) nebylo.

40. Žalobcovu další námitku týkající se měření, resp. předmětného rychloměru, a to že strážníci žalobci odmítli ukázat úřední značky na rychloměru, ale že „přesto má za to, že minimálně jedna úřední značka chyběla, což by mělo za následek zánik ověření rychloměru“, krajský soud považuje za zcela účelovou. Kromě toho, že si žalobce de facto protirečí (tj. přestože značky neviděl, když mu je policisté neukázaly, tak ví, že tam jedna nebyla ...), nutno konstatovat, že měl tuto výhradu uvést ihned při silniční kontrole, neboť k tomu měl příležitost již při vyplnění kolonky pro vysvětlení v oznámení přestupku, kde se také sám k přestupku vyjádřil, avšak ke zmíněným úředním značkám neuvedl nic. K úředním značkám neuvedl nic dokonce ani při ústním jednání, kterého se účastnil jeho zástupce a při kterém byli vyslechnuti silniční kontrolu provádějící policisté, kteří tak mohli být s touto jeho výhradou konfrontováni. Poprvé tuto námitku vznesl až ve svém vyjádření po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Účelovost a nevěrohodnost tohoto jeho tvrzení pak umocňuje i to, že zástupce žalobce navrhl až po cca 7 měsících od spáchání přestupku (tj. od předmětného měření) jako důkaz rychloměr ohledat (což v přestupkových věcech stejný zástupce přestupců v obdobných případech činí velmi často), přestože mu musí být zřejmé, že po tak dlouhé době se ohledáním nemůže nic zjistit. Prokazovat stav věci v minulosti je totiž obecně neúčelné a problematické, protože v průběhu času se může stav věci měnit. Proto, je-li stav určité věci důležitý pro objasnění zjišťovaného skutkového stavu, patří její ohledání mezi prvotní úkony v konkrétním řízení. Není ovšem úkonem povinným, zejména za situace, kdy o stavu věci s ohledem na další skutečnosti zjištěné do té doby provedenými jinými důkazy, nejsou pochybnosti, a to v daném případě rozhodně nebyly.
41. Poprvé až v žalobě žalobce namítl, že z rozhodnutí správních orgánů není zřejmé, proč od naměřené rychlosti odečetl (jen) 3 km/h. Správní orgán tak učinil bezpochyby proto, že tato skutečnost je nejen obecně známá, ale je známá zvláště oběma zástupcům žalobce v této věci (tj. jak jeho zástupci ve správním řízení, tak i zástupci před zdejším krajským soudem), když oba se s touto skutečností setkávají v obdobných případech, v nichž zastupují přestupce - řidiče již několik let. Výslovně je tato otázka upravena v návodu k obsluze předmětného měřícího zařízení, se kterým oba zástupci žalobce zjevně pracovali, když se v námitkách proti správnosti měření opírali právě o údaje v něm uvedené. Hned v úvodu tohoto návodu je stanoveno, že přesnost měření rychlosti je dána

maximálně povolenou chybou rychloměru, která je ± 3 km/h při rychlostech do 100 km/h včetně nebo $\pm 3\%$ při rychlostech vyšších než 100 km/h. Je tedy zřejmé, že správní orgány v daném případě správně od naměřené rychlosti odečetly právě 3 km/h.

42. Poukazoval-li žalobce na pokusy provedené redaktory BBC nebo Daily Mail, jimiž se snažil podpořit svoji argumentaci, že laserové rychloměry nejsou spolehlivé, nutno konstatovat, že laserový rychloměr MicroDigiCam LTI je pro používání v České republice schválen Českým metrologickým institutem. Rychloměr prošel schvalovacím procesem a na základě jeho výsledku získal certifikát o schválení typu měřidla. Rychloměr MicroDigiCam LTI je tak stanoveným měřidlem ve smyslu zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii. I z tohoto důvodu krajský nevyhověl ani návrhu na doplnění dokazování o provedení znaleckého posudku, v rámci kterého měly být zopakovány pokusy provedené redaktory BBC nebo Daily Mail a zjištěno, zda při měření dochází ke „slip efektu“ či nikoliv.
43. Krajský soud uzavírá, že žalobce neuvedl taková tvrzení ani nepředložil důkazy, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že postup měření rychlosti vyškolenými policisty neprobíhal v souladu s návodem k obsluze, resp. že naměřená rychlost nebyla skutečnou rychlostí měřeného vozidla.
44. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že došlo ke zkrácení práv žalobce tím, že nebyl správním orgánem vyzván k doplnění odvolacích důvodů. Jak je již shora uvedeno, od zástupce žalobce došlo správnímu orgánu dne 27. 12. 2016 blanketní odvolání (nedatované) proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí. V něm žádal zaslání kopií listin ze správního spisu a žádal, aby byl odvolacím orgánem před vydáním rozhodnutí vyrozuměn o tom, kdo bude ve věci rozhodovat, a uvedl, že odvolání bude doplněno v zákonné lhůtě. Jelikož žádné doplnění žalobce nezaslal, správní orgán I. stupně vyhotovil dne 9. 1. 2017 výzvu k doplnění, v níž zástupce žalobce vyzval, aby do 10 dnů odvolání doplnil o údaje, v jakém rozsahu rozhodnutí napadá, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Jak vyplývá z připojené doručky, tato výzva byla doručena zástupci žalobce fikcí uplynutím lhůty pro její vyzvednutí, následně byla zásilka vložena do jeho schránky. Ani poté žalobce, resp. jeho zástupce, odvolání nedoplnili. Bylo by lze namítat (žalobce tak však v žalobě neučinil), že předmětná výzva měla být zástupci žalobce doručována do datové schránky a nikoliv na adresu bydliště. Jak však současně vyplývá ze správního spisu, zástupce žalobce ing. M. J. se správním orgánem I. stupně prostřednictvím datové schránky vůbec nekomunikoval, svá podání posílal z e-mailové adresy a jestliže se správní orgán I. stupně pokusil doručit mu své rozhodnutí do datové schránky, ani to si v 10denní lhůtě od dodání do datové schránky nevyzvedl, resp. se do schránky nepřihlásila žádná oprávněná osoba. Navíc zmíněný zástupce žalobce ing. M. J. vystupuje a zastupuje přestupce v obdobných věcech opakovaně již několik let a zcela systematicky a zřejmě úmyslně podává v převážné většině pouze blanketní odvolání. Účastník řízení, resp. tento jeho „profesionální zástupce“, přitom velmi dobře ví, jaké náležitosti má odvolání mít. O tom byl již mnohokrát poučen a vyzván k doplnění, ostatně v předmětném blanketním odvolání sám uvedl, že jej doplní v zákonné lhůtě. Pokud tedy jde o samotné doručování výzvy k doplnění odvolání zástupci žalobce, lze za dané situace shora popsany postup správního orgánu I. stupně akceptovat, přičemž nutno uzavřít, že žalobce na svých právech zkrácen nebyl.

45. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku nepřezkoumatelnosti výroku rozhodnutí orgánu I. stupně. Žalobce namítal jeho nesrozumitelnost, když ve výroku je uvedeno, že k přestupku mělo dojít u domu č. 119 v obci Vilémov na silnici č. II/345, a není uvedeno, v jakém směru měl žalobce jet.
46. Správní orgán I. stupně specifikoval místo přestupku jako obec Vilémov, silnice II. třídy č. 345, u domu č. p. 119. Je sice pravdou, že neuvedl výslovně, ve kterém směru vozidlo žalobce jelo, ale v daném případě to pro vymezení místa přestupku ani nebylo třeba. Ve výroku je totiž rovněž uvedeno, že v tomto místě smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h, a že žalobce porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, které stanoví, že v obci smí jet řidič nejvýše 50 km/h, dále pak stanoví rychlost, jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla (což není tento případ). Z výroku je tedy zcela srozumitelné (i bez uvedení směru jízdy), že žalobce porušil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci obecně stanovenou na 50 km/h. Tomu také odpovídají veškeré ve správním spisu založené listiny, zejména oznámení přestupku sepsané dne 22. 6. 2016, oznámení přestupku sepsané na místě, úřední záznam ze dne 31. 5. 2016 a záznam o přestupku (v nichž některých je navíc i směr jízdy od obce Chotěboř na Golčův Jeníkov výslovně uveden), potvrdily to (včetně směru jízdy) i výpovědi svědků – zasahujících policistů. Tvrzení žalobce o tom, že se u domu č. p. 119 nachází též místo, kde neplatí rychlostní limit pro obec, ale místní úprava stanoví 70 km/h., resp. platí limit 90 km/h, neboť 40 m od tohoto domu se již nejedná o zastavěné území, je pak pouhou ničím nepodloženou spekulací.
47. Krajský soud neshledal zmatečnými či nepřezkoumatelnými ani úvahy správního orgánu o zavinění. K tomu nutno připomenout, že u předmětného přestupku postačí zavinění z nedbalosti, lhotejno, zda se má jednat o nedbalost vědomou či nevědomou. Ve správním řízení bylo přitom bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce příslušná ustanovení zákona o silničním provozu porušil. Nedbalostní zavinění žalobce je vyjádřeno i ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
48. Žalobce až nyní v žalobě namítá, že se správní orgán při úvahách o zavinění měl zabývat i tím, zda žalobce měl a mohl vědět, jaká platí v daném místě rychlost a zda měl a mohl vědět, jakou rychlostí jede. Nutno konstatovat, že obec Vilémov je obcí ve smyslu § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu, která má obecně začátek i konec na pozemních komunikacích vyznačen dopravními značkami. Pokud je jako v projednávané věci překročení nejvyšší povolené rychlosti prokázáno a současně žalobce v řízení před správními orgány sám neuvedl žádné bližší okolnosti týkající se složky volní a složky vědění, na nichž je zavinění jako vnitřní psychický vztah pachatele k poruše či ohrožení zájmu chráněného zákonem vybudováno, a takové skutečnosti nevyvstaly ani z okolností případu (a to v daném případě nevyvstaly), správní orgány nepochybily, pokud vycházely rovněž obecně z toho, že žalobce jako řidič motorového vozidla – oprávněný držitel řidičského oprávnění, který je povinen znát pravidla silničního provozu, musí vědět a musí si být vědom toho, jakou rychlostí řídí, musel vědět, že vyšší naměřenou rychlostí než povolenou poruší zájem chráněný zákonem, kterým byl zájem společnosti na dodržování nejvyšší povolené rychlosti v obci. Další podrobnější zkoumání nebylo v dané věci třeba.
49. Žalobce, resp. jeho zástupce, v závěru žaloby požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce.

50. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.
51. K žalobcem v žalobě odkazovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu dlužno dodat, že jeho výběr judikatury je převážně účelově selektivní, nezohledňující odlišný skutkový stav judikovaných věcí, jím citované pasáže vyňaté z této judikatury jsou také povětšinou vytrženy z kontextu, a proto nejsou na nyní projednávanou věc příléhavé.

VI. Závěr a náklady řízení

52. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
53. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 14. února 2019

Mgr. Helena Konečná, v. r.
samosoudkyně